

Ukradený román

(povídka s detektivní zápletkou)

Martin Filípek

Bylo jednou jedno muzeum Karla Čapka. Kdybyste ho spatřili, neviděli byste na něm nic zvláštního. V tomto muzeu se však skrývá velmi tajná věc, o které ví jen málo lidí. Jestliže byste šli do oddělení knih a zmáčkli malé tlačítko v prohlubenině mezi románem Válka s mloky a Slovníkem českých spisovatelů, otevřely by se vám tajné dveře. Vstupte a dvířka se zase zavřou.

O pár kroků dále se nachází další dveře se skenerem otisků prstů. Po přiložení pravého palce vás dveře možná pustí dál. Poslední dveře jsou jednoduše na klíč. Pokud překonáte všechny tyto překážky, dostanete se do úzké místnosti. Tam najdete v železném držáku tlustou knihu.

To však není jen tak nějaká obyčejná kniha. Je to totiž jediný výtisk dosud nevydaného románu, který napsal Karel Čapek. Tato kniha je však před veřejností ukryta a nikdo, až na pár lidí, o ní neví. A strážci také její existenci nehodlali nikomu prozradit. Tak teď toho víte dost, aby náš příběh mohl začít.

Psal se rok 2020, 9. ledna. Muzeum bylo zavřené, jelikož v tento den měl Karel Čapek 130. výročí narození. Sice moc nedává smysl, že muzeum Karla Čapka má na jeho výročí zavřeno, ale o tom náš příběh není. Všichni zaměstnanci měli volno a v budově zůstaly jen samotné exponáty. Avšak stejně se v muzeu někdo nacházel. Pohyboval se prostory, kam nedohlédly kamery, až se dostal do oddělení knih...

Dalšího dne se majitel Jiří Pospíšil procházel ulicí směrem ke svému muzeu. Bylo brzy ráno a on šel otevřít. Když k budově dorazil, odemknul dveře a šel zkontrolovat tajný trezor s knihou. Oskenoval palec, otevřel dveře a vešel do úzké místnosti. Chtěl oprášit knihu, když s hrůzou zjistil, že nemá co oprášit.

Jediný svazek Čapkova románu zmizel! Jiří ještě rychle prozkoumával podlahu, jestli kniha někam nespada, ale marně. Zmocnila se ho panika a měl chuť začít běhat dokola v místnosti. Zhluboka se nadechl, aby se zklidnil, a po chvíli počal uvažovat. Román musel někdo ukrást během včerejška, protože předevcírem ještě knihu kontroloval. Dál už to však domyslit nedokázal, a tak se rozhodl, že zavolá jednomu detektivovi, který byl známý používáním moderních technologií k vypátrání pachatele. Jiří vzal telefon a vytočil detektivovo veřejné číslo.

Po chvíli se z telefonu ozvalo: „Dobrý den, co se přihodilo za malér?“

Jiří se představil a stručně obeznámil detektiva Fouska se situací.

„A proč jste nezavolał policii?“

„Protože existence té knihy je přísně tajná a nechci, aby se o ní dozvědělo příliš lidí.“

„Aha. Tak počkejte, za chvíli jsem tam.“

Po asi pěti minutách přijelo před muzeum taxi. Z něho vystoupil pán menší postavy v hnědém klobouku. Na sobě měl tmavě modrou bundu a nohy mu chránily černé kalhoty. Šedivé boty byly dole vyztužené malým páskem gummy, a tak nevydávaly na chodníku téměř žádný zvuk. Táhl za sebou kufr, který nejspíš obsahoval pomůcky k hledání stop.

„Tak jsem teda tady,“ pozdravil a potřásl si s Jiřím rukou.

„Tak se na to podíváme...“ zamumlal a vešel do muzea. Jiří šel za ním, a když míjel dveře, vyvěsil na ně ceduli Zavřeno. Majitel muzea dovedl detektiva až do malé místnosti, kde se román ukrýval. Fousek se nezdál nijak překvapený, protože během své profese viděl už mnoho trezorů.

„Zde!“ ukázal Jiří na prázdný držák. Detektiv vytáhl z kapsy lupu a začal ho zkoumat. Po chvíli vytáhl z druhé kapsy izolepu a nalepil ji na jednu stranu držáku. Odlepil ji a podíval se na ni.

„Chytrý lupič, nezanechal otisky prstů,“ mumlal si pro sebe.

„Až na to, že se musel dostat přes dveře se skenerem na palec,“ namítl Jiří.

Detektiva to trochu vyvedlo z míry, protože nečekal, že mu někdo bude odpovídat. Pak řekl: „Abychom se sem dostali, musel jste už prst na skener namáčknot, a tak jste překryl otisky, co tam byly.“

„To je pravda,“ uvědomil si Jiří, „ale on musel mít správné otisky, jinak by se přes ty dveře nedostal.“

„No, to budeme řešit pak,“ prohlásil Fousek, „teď přijde na řadu můj triumf.“ Při těch slovech otevřel kufr a vytáhl nějakou železnou krabici. Jiří netušil, co by to mohlo být.

„Co to je?“

„Potřebujeme vědět, kam se zloděj poděl. A tak ho vystopujeme,“ řekl a zmáčkl tlačítko na kraji bedny. Na obrazovce vpředu se objevila nabídka nějakých možností a detektiv Fousek vybral tu s obrázkem stopy. Krabice se položila a jedna její strana s otvorem mířila na podlahu.

„A teď ho lehce najdeme,“ zaradoval se Fousek.

„A jak to funguje?“ zeptal se Jiří.

„Z této strany vychází laser, kterým přejíždí robot po podlaze,“ vysvětloval detektiv, „a díky němu zachytí vrchní vrstvu podlahy, například

prach. Tím si udělá celkový obraz a zahájí se program vyhledávání prohlubní v podlaze. Stačí jen velmi malý otisk. Díky tomu pak dokážeme najít lupičovy stopy a podle nich najdeme i lupiče.“

„Zajímavé,“ odpověděl Jiří, „ale vždyť zachytí i naše stopy a na ulici najde spoustu stop, jak budeme vědět, po kterých se máme dát?“

„Na robotovi se dokáže nastavit, jakou stopu má sledovat, ostatní pak vždy bleskově srovnává s nastaveným otiskem. Kde najde shodu, tam pokračuje a hledá další stopy,“ vysvětlil.

„Aha.“

„A už to má. Našel tři druhy stop,“ řekl detektiv a na obrazovce mu vyskočily tři rozdílné stopy, „tahle je moje, protože je úplně hladká, tahle,“ ukázal na druhou stopu, „je nejspíš vaše, ano máte stejnou podrážku, tak už nám zbývá jen ta poslední. Ta je nejspíš našeho kamaráda lumpa,“ uzavřel.

„A jak se ten robot jmenuje?“ zeptal se Jiří.

„Říkám mu RYS – Rychlý Inteligentní Stopyhledač.“

„Není náhodou ve slově inteligentní měkké i na začátku?“

„To je jedno, RYS se mi líbilo, jenže jsem nemohl vymyslet žádné dobré slovo na y,“ odpověděl detektiv, „taky neexistuje slovo stopyhledač.“

„Nebylo by lepší samotné Stopyhledač?“

„Asi jo, ale to teď nebudeme řešit, musíme dopadnout zloděje!“

RYS byl naprogramovaný tak, aby když najde stopu, šel k ní a od stopy skenoval půdu k dalšímu otisku. Tak vyrazili na cestu po chodníku za stopami zloděje.

Šli po otiscích další dvě hodiny, když dorazili k nástupišti.

„Nejspíš jel lokomotivou,“ usoudil Fousek.

„Máme štěstí, že strojvůdce je pěkně upovídaný, určitě se zloděje vyptával, a tak bude vědět, kam jel.“ Čekali pět minut, než přijel vlak. Fousek s Jiřím nastoupili a vydali se ke strojvedoucímu.

„Nazdar,“ pozdravil je strojvedoucí, „jak se vede?“

„Stíháme lupiče,“ oznámil mu detektiv, „myslíme, že jel vlakem, nemohl byste nám říct, kam jel?“

„To byl asi tenhle, ten jel na takové to místo, kde pracují pyrotechnici. Nechal tady deník, ubožák. Přečetl jsem si zatím začátek, a tak vím, že to lupič je.“

„Proč by si psali lupiči deník?“ nechápal Jiří. Fousek ohnul ret.

„Nevím, asi ho trápilo svědomí,“ odpověděl a převzal od strojvedoucího blok. Chvilí četl a na konci se zděsil.

„On chce ten román odpálit!“

„Cože?!“

„Chce ho zničit výbuchem!“

„A co použije? Krakatit?“ zasmál se Jiří.

„Myslím, že trocha dynamitu by stačila,“ odpověděl suše Fousek. Jiří zvažněl.

„Tak ten ho chce tedy pořádně zdemolovat.“

„Aby nezbyla ani stránka,“ doplnil ho Fousek a pak se obrátil na strojvedoucího.

„Plnou parou vpřed!“

„Jen tak pro informaci, tenhle vlak jezdí na elektřinu,“ řekl mu na to strojvedoucí, ale stejně vlak rozjel.

„Musíme zloděje zastavit!“ rozhodl Jiří.

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděl mu detektiv.

Když dorazili na zastávku, rychle se rozběhli směrem, kde se demolovaly nebezpečné věci jako nevybuchlé granáty. Cestou míjeli výstražné cedule s varovnými nápisy. Pak proběhli do místa, kde se měly odpalovat nálože.

Rozhlédli se a uviděli vlevo hromádku červeného dynamitu, u které ležel román. Vedle hromady se skláněla nějaká postava a právě zapalovala kousek provázku vedoucí k hromadě výbušnin.

Když podezřelý uviděl detektiva a Jiřího, rozeběhl se pryč, zatímco se oheň začal propracovávat k dynamitu. Zbývaly vteřiny. Fousek se hnal za postavou a po chvíli ji dohnal a sejmul, takže se oba váleli na zemi. Jiří se vydal k výbušninám a skokem přitiskl oheň pod sebe, čímž ho udusil. Román byl zachráněn.

Fousek mezitím nasadil lupiči želízka a Jiří se šel na zloděje podívat. Když k němu došel, poznal v něm majitele malého muzea Ferdinanda Peroutky. Toto muzeum a muzeum Karla Čapka byly rivalové a stále mezi sebou soupeřily. Jiří to nepokládal za důvod k nevráživosti, ale druhý majitel nejspíš ano.

„Proč?“ zeptal se ho. „Proč jsi to chtěl udělat?“

Zloděj se na něho zlostně zaškaredil.

„Věděl jsem, že máte vzácnou knihu. Kdybyste ji začali vystavovat ve svém muzeu, jezdili by k vám lidi odevšad. A co bych asi dělal já?“

„O prozrazení ses bát nemusel,“ odpověděl mu Jiří.

„A když už jsi kradl, mělo tě napadnout, že použiji RYSa,“ doplnil Fousek.

„Rysa? Já myslel, že se rysové nepoužívají k stopování zločinců, na to jsou psi, ne?“ nechápal majitel Peroutkova muzea.

„Ne rys, ale RYS!“ řekl detektiv.

„Neřeš to,“ doporučil Fouskovi Jiří s úsměvem.

A jak to dopadlo? Zloděje odsoudili na dva roky do vězení a jeho muzeum zabavili. Tajný román se zase vrátil na své místo, ale pro soudce zůstalo záhadou, co lupič ukradl.

A vás by teď určitě zajímalo, jak se ten tajný Čapkův román jmenoval...

No, to vám říct nemůžu, protože pak by mě detektiv Fousek stíhal, pomocí RYSa by mě našel a dal na zbytek života do izolace.